

traktatu o przystąpieniu, dotyczących dostępu polskich pracowników realizujących umowy o dzieło („Werkvertragsarbeitnehmer”) do niemieckiego rynku pracy.

Sentencja

- 1) Interpretując w swojej praktyce administracyjnej termin „przedsiębiorstwo drugiej strony” użyte w art. 1 ust. 1 Umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Federalnej Niemiec o oddelegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło sporządzonej w dniu 31 stycznia 1990 r., zmienionej w dniach 1 marca i 30 kwietnia 1993 r., jako „przedsiębiorstwo niemieckie”, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Republika Federalna Niemiec pokrywają własne koszty.
- 4) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Düsseldorf — Niemcy) — Seda Küçükdeveci przeciwko Swedex GmbH & Co. KG

(Sprawa C-555/07) (¹)

(Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek — Dyrektywa 2000/78/WE — Ustawodawstwo krajowe dotyczące rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę, nieuwzględniające okresu zatrudnienia ukończonego przed osiągnięciem wieku 25 lat do obliczania długości okresu wypowiedzenia — Uzasadnienie środka — Uregulowanie krajowe sprzeczne z dyrektywą — Rola sądu krajowego)

(2010/C 63/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Seda Küçükdeveci

Strona pozwana: Swedex GmbH & Co. KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesarbeitsgericht Düsseldorf (Niemcy) — Wykładnia zasady

niedyskryminacji ze względu na wiek i dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, str. 16) — Uregulowanie krajowe z zakresu rozwiązywania umów o pracę przez pracodawcę określające okresy wypowiedzenia wydłużające się stosownie do okresu zatrudnienia i wykluczające uwzględnianie okresów zatrudnienia ukończonych przez ukończeniem przez pracownika 25 roku życia

Sentencja

- 1) Wykładni prawa Unii, a dokładniej zasady niedyskryminacji ze względu na wiek skonkretyzowanej w dyrektywie Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie istnieniu przepisu krajowego takiego jak w sporze przed sądem krajowym, który przewiduje, że okresy zatrudnienia ukończone przez pracownika, zanim osiągnął on wiek 25 lat, nie są uwzględniane przy obliczaniu długości okresu wypowiedzenia stosunku pracy.
- 2) Na sądzie krajowym, przed którym zawisł spór między jednostkami, spoczywa obowiązek zagwarantowania przestrzegania zasady niedyskryminacji ze względu na wiek skonkretyzowanej w dyrektywie 2000/78 poprzez niestosowanie, w razie potrzeby, jakichkolwiek sprzecznych z nią przepisów prawa krajowego, niezależnie od przysługującego mu w wypadkach wskazanych w art. 267 akapit drugi TFUE uprawnienia do zwrócenia się do Trybunału w trybie prejudycjalnym o wykładnię tej zasady.

(¹) Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Transportes Urbanos y Servicios Generales, SAL przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-118/08) (¹)

(Autonomia proceduralna państw członkowskich — Zasada równoważności — Skierowana przeciwko państwu skarga o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej — Naruszenie prawa Unii — Naruszenie krajowej konstytucji)

(2010/C 63/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Transportes Urbanos y Servicios Generales, SAL

Strona pozwana: Administración del Estado

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo (Hiszpania) — Naruszenie przez państwo członkowskie praw przyznanych jednostkom przez prawo Unii — Obowiązek naprawienia szkody — Akt państwa członkowskiego sprzeczny z konstytucją i akt sprzeczny z prawem Unii — Zasady równoważności i skuteczności

Sentencja

Prawo Unii stoi na przeszkodzie stosowaniu normy prawa państwa członkowskiego, na podstawie której skarga o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej państwa oparta na naruszeniu prawa Unii przez ustawę krajową, stwierdzonym wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wydanym w trybie art. 226 WE, może zostać uwzględniona jedynie wówczas, gdy skarżący wyczerpał uprzednio wszystkie wewnętrzne środki odwoławcze służące zakwestionowaniu ważności niekorzystnego aktu administracyjnego wydanego na podstawie tej ustawy, jeżeli norma ta nie obowiązuje w odniesieniu do skargi o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej państwa opartej na naruszeniu konstytucji przez tę samą ustawę, stwierdzonym przez właściwy sąd.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Oldenburg — Niemcy) — Stadt Papenburg przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-226/08) (¹)

(Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory — Decyzja państwa członkowskiego dotycząca wydania zgody na projekt wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty sporządzony przez Komisję — Interesy i aspekty, które należy uwzględnić)

(2010/C 63/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Oldenburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stadt Papenburg

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Oldenburg — Wykładnia art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 2 akapit pierwszy, a także art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7) — Interesy gospodarcze gminy związane z eksploatacją portu rzecznego, chronione konstytucyjnie, które mogą zostać naruszone w trwały sposób poprzez potencjalne zgłoszenie danego terenu jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty — Interesy i aspekty, które powinno uwzględnić dane państwo członkowskie przy podejmowaniu decyzji o udzieleniu zgody na sporządzony przez Komisję projekt wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty.

Sentencja

1) Wykładni art. 4 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy dokonać w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na odmowę udzielenia zgody ze względów innych niż dotyczące ochrony przyrody na włączenie jednego lub kilku terenów do sporządzonego przez Komisję Europejską projektu wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty.

2) Wykładni art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2006/105, należy dokonywać w ten sposób, że bieżące prace konserwacyjne w kanale żegludowym estuariów, które nie są związane z zagospodarowaniem terenu lub do zagospodarowania konieczne, a które zostały zatwierdzone zgodnie z prawem krajowym jeszcze przed upływem terminu transpozycji dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2006/105, muszą, o ile są przedsięwzięciem i mogą oddziaływać na dany teren w sposób istotny, zostać poddane ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie tymi przepisami w przypadku ich kontynuowania po włączeniu danego terenu do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w rozumieniu art. 4 ust. 2 akapit trzeci tej dyrektywy.

Jeżeli ze względu w szczególności na powtarzalność, charakter i wymogi wykonywania tych prac mogą one być traktowane jako jedna operacja, szczególnie, gdy mają na celu utrzymanie pewnej głębokości kanału żegludowego przy pomocy regularnych i koniecznych do tego celu prac pogłębiania, te prace konserwacyjne mogą być uznane za jedno i to samo przedsięwzięcie w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43, zmienionej dyrektywą 2006/105.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008